A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (tizedik tanács)

2021. június 16.*

„Fellebbezés – A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke – Gazdaság- és monetáris politika – 1024/2013/EU rendelet – A 18. cikk (1) bekezdése – Hitelintézetek prudenciális felügyelete – Az Európai Központi Bankra (EKB) ruházott külön feladatok – Adminisztratív pénzbírság prudenciális követelmények megsértése miatti kiszabása – 575/2013/EU rendelet – A 26. cikk (3) bekezdése – Szavatolótőke-követelmények – Tőkeinstrumentumok – Törzsrészvények kibocsátása – Elsődleges alapvető tőkeelemeknek (CET 1) való minősítés – Az illetékes hatóság előzetes engedélyének hiánya – Gondatlanságból elkövetett jogsértés”

A C-456/20. P.–C-458/20. P. sz. egyesített ügyekben,

a **Crédit agricole SA** (székhelye: Montrouge [Franciaország]) (C-456/20 P),

a **Crédit agricole Corporate and Investment Bank** (székhelye: Montrouge [Franciaország]) (C-457/20 P),

a **CA Consumer Finance** (székhelye: Massy [Franciaország]) (C-458/20 P)

(képviselik őket: A. Champsaur és A. Delors avocats)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2020. szeptember 21-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Központi Bank (EKB)** (képviselik: C. Hernández Saseta, A. Pizzolla és D. Segoin, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, E. Regan (előadó), az ötödik tanács elnöke és I. Jarukaitis bíró,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint a Bíróság az eljárási szabályzata 181. cikke alapján, indokolt végzéssel határoz,

meghozta a következő

Végzést

1 Fellebbezésükben a Crédit agricole SA (C-456/20 P), a Crédit agricole Corporate and Investment Bank (C-457/20 P) és a CA Consumer Finance (C-458/20 P) az Európai Unió Törvényszéke 2020. július 8-i Crédit agricole kontra EKB ítéletének (T-576/18, a továbbiakban: első megtámadott ítélet, EU:T:2020:304), a Crédit agricole and Investment Bank kontra EKB ítéletének (T-577/18, a továbbiakban: második megtámadott ítélet, nem tették közzé, EU:T:2020:305) és a CA Consumer Finance kontra EKB ítéletének (T-578/18, a továbbiakban: harmadik megtámadott ítélet, nem tették közzé, EU:T:2020:306) (a továbbiakban együtt: megtámadott ítéletek) hatályon helyezését kérik, amennyiben ezekkel a Törvényszék elutasította az Európai Központi Banknak a hitelintézetek prudenciális felügyeletére vonatkozó politikákkal kapcsolatos külön feladatokkal történő megbízásáról szóló, 2013. október 15-i 1024/2013/EU tanácsi rendelet (HL 2013. L 287., 63. o.) 18. cikkének (1) bekezdése alapján hozott, 2018. július 16-i ECB/SSM/2018-FRCAG-75, ECB/SSM/2018-FRCAG-76 és ECB/SSM/2018-FRCAG-77 határozat (a továbbiakban együtt: vitatott határozatok) megsemmisítése iránti kereseteiket, amely határozatokban velük szemben a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 26. cikkének (3) bekezdésében előírt szavatolótőke-követelmények folyamatos megsértése miatt 4 300 000 euró, 300 000 euró, illetve 200 000 euró összegű adminisztratív pénzbírságot szabtak ki.

Jogi háttér

Az 575/2013 rendelet

2 Az 575/2013 rendeletnek a 2019. május 20-i (EU) 2019/876 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 150., 1. o.; helyesbítés: HL 2021. L 65., 62. o.) hatálybalépését megelőző változatának (a továbbiakban: 575/2013 rendelet) a „Szavatolótőkére” vonatkozó második részben a „Szavatolótőke-elemek” elnevezésű I. címének az „Elsődleges alapvető tőke” című 2. fejezetében szereplő, „Elsődleges alapvető tőkeelemek” elnevezésű 26. cikke a (3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes hatóságok értékelik, hogy a kibocsátott elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok megfelelnek-e a 28. cikkben, illetve adott esetben a 29. cikkben meghatározott kritériumoknak. A 2013. június 28. után kibocsátott instrumentumok esetében az intézmények csak azt követően minősíthetnek egy tőkeelemet elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak, miután arra engedélyt adtak az illetékes hatóságok, amelyek e tárgyban konzultálhatnak az [Európai Bankhatósággal (EBH)].

Az állami támogatás kivételével azon tőkeinstrumentumok esetében, amelyek elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak való minősítését az illetékes hatóság jóváhagyja, de amelyek tekintetében annak megállapítása, hogy megfelelnek-e a 28. cikkben meghatározott feltételeknek, illetve adott esetben a 29. cikknek, az EBH szerint lényegesen összetett kérdés, az illetékes hatóságok érvelésüket kifejtik az EBH-nak.

Az EBH az egyes illetékes hatóságoktól származó információk alapján összeállítja, frissíti és közzéteszi az egyes tagállamokban elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak minősülő valamennyi tőkeinstrumentum-típus jegyzékét. Az EBH a jegyzéket első alkalommal 2015. február 1-ig állítja össze és teszi közzé.

[…]”

3 A 2019/876 rendelettel módosított 575/2013/EU rendelet (a továbbiakban: módosított 575/2013 rendelet) 2019. június 27-től alkalmazandó 26. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„Az illetékes hatóságoknak értékelniük kell, hogy a kibocsátott tőkeinstrumentumok megfelelnek-e a 28. cikkben, illetve adott esetben a 29. cikkben meghatározott kritériumoknak. Az intézmények csak azt követően minősíthetnek egy kibocsátott tőkeinstrumentumot elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak, hogy az illetékes hatóságok arra engedélyt adtak.

Az első albekezdéstől eltérve, az intézmények elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak minősíthetik olyan elsődleges alapvető tőkeinstrumentum-típusok későbbi kibocsátásait, amelyekre vonatkozóan az intézmények már megkapták az engedélyt, feltéve hogy az alábbi mindkét feltétel teljesül:

a) a későbbi kibocsátásokra irányadó rendelkezések lényegében azonosak az azon kibocsátásokra irányadó rendelkezésekkel, amelyekre vonatkozóan az intézmények már megkapták az engedélyt;

b) az intézmények kellő időben, az instrumentumok elsődleges alapvető tőkeinstrumentumként való minősítését megelőzően előre tájékoztatták az illetékes hatóságokat a későbbi kibocsátásokról.

Az illetékes hatóságoknak konzultálniuk kell az EBH-val azt megelőzően, hogy engedélyt adnának új tőkeinstrumentum-típusok elsődleges alapvető tőkeinstrumentummá minősítésére. Az illetékes hatóságoknak megfelelően figyelembe kell venniük az EBH véleményét, és amennyiben úgy döntenek, hogy eltérnek attól, az EBH véleményének kézhezvételét követő három hónapon belül meg kell küldeniük az EBH részére az eltérés írásbeli indokolását. Ez az albekezdés nem alkalmazandó a 31. cikkben említett tőkeinstrumentumokra.

Az EBH az illetékes hatóságoktól összegyűjtött információk alapján köteles összeállítani, frissíteni és közzétenni mindazon tőkeinstrumentum-típusok jegyzékét, amelyek az egyes tagállamokban elsődleges alapvető tőkeinstrumentumnak minősülnek. [Az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. november 24-i] 1093/2010[/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [(HL 2010. L 331., 12. o.)] 35. cikkével összhangban az EBH az elsődleges alapvető tőkeinstrumentumokkal kapcsolatban minden olyan információt

összegyűjthet, amelyet szükségesnek tekint ahhoz, hogy meg tudja állapítani, hogy teljesülnek-e az e rendelet 28. cikkében vagy adott esetben 29. cikkében foglalt kritériumok, illetve ahhoz, hogy karban tudja tartani és frissíteni tudja az ebben az albekezdésben említett jegyzéket.

[…]”

Az 1024/2013 rendelet

4 Az 1024/2013 rendeletnek „Az EKB hatáskörei” című III. fejezete tartalmazza többek között a „külön felügyeleti hatáskörökre” vonatkozó 2. szakaszt, amely e rendelet 14–18. cikkét foglalja magában. Az említett rendelet „Közigazgatási szankciók” című 18. cikke szerint:

„(1) Amennyiben a hitelintézetek, pénzügyi holdingtársaságok vagy vegyes pénzügyi holdingtársaságok szándékosan vagy gondatlanságból megsértik a vonatkozó, közvetlenül alkalmazandó uniós jog valamely olyan követelményét, amellyel kapcsolatban a vonatkozó uniós jog értelmében adminisztratív pénzbírság kiszabását kell lehetővé tenni az illetékes hatóságok számára, az e rendelettel rá ruházott feladatok ellátása céljából az EKB egyrészt adminisztratív pénzbírságot szabhat ki, amelynek összege (amennyiben a nyereség/veszteség meghatározható) a jogsértés révén realizált nyereség vagy elkerült veszteség összegének kétszereséig, egyéb esetben pedig a jogi személy előző üzleti évben realizált, a vonatkozó uniós jog fogalommeghatározása szerinti teljes éves árbevételének legfeljebb 10%-áig terjedhet, másrészt a vonatkozó uniós jogban esetlegesen előírt hasonló pénzbírságot szabhat ki.

[…]

(3) Az alkalmazott szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük. […]

[…]”

A jogvita alapját képező tényállás

5 A vitatott határozatokban az EKB az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján adminisztratív pénzbírságot szabott ki mindegyik fellebbezővel, a közvetlen prudenciális felügyelete alatt álló hitelintézettel szemben amiatt, hogy legalábbis gondatlanságból megsértették az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdését azáltal, hogy több törzsrészvény-kibocsátásból (a továbbiakban: vitatott kibocsátások) eredő tőkeinstrumentumokat elsődleges alapvető tőkeinstrumentumaiknak (a továbbiakban: CET 1 instrumentumok) minősítették anélkül, hogy beszerezték volna az illetékes hatóság előzetesen engedélyét.

6 E tekintetben az EKB többek között cáfolta a fellebbezők arra alapított érvelését, hogy e törzsrészvények szerepeltek az EBH által az e 26. cikk (3) bekezdésének harmadik albekezdése alapján közzétett jegyzéken (a továbbiakban: az EBH által közzétett jegyzék). Lényegében úgy ítélte meg, hogy valamely instrumentum felvétele e jegyzékbe nem mentesíti a hitelintézetet az alól, hogy az említett 26. cikk (3) bekezdésének első albekezdése alapján beszerezze az illetékes hatóság előzetes engedélyét.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

7 A Törvényszék Hivatalához 2018. szeptember 25-én benyújtott keresetlevelükkel az egyes felperesek megindították a vitatott határozatok közül az őket érintő határozat megsemmisítése irányuló keresetet.

8 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek két jogalapra hivatkoztak. Az első, a hatáskörtúllépésre alapított jogalapként előterjesztett jogalap, három részből állt. Az első rész az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének a megsértésén alapult. A második rész az 1024/2013 rendelet 18. cikke (1) bekezdésének és a jogbiztonság elvének megsértésén alapult. A harmadik rész a felperessekkel szemben kiszabott adminisztratív pénzbírság arányosságára vonatkozott. A második jogalapot a meghallgatáshoz való jog megsértésére alapították.

9 A megtámadott ítéletekben a Törvényszék elutasította e jogalapokat annyiban, amennyiben azok a vitatott határozatok jogszerűségének a megkérdőjelezésére irányultak annyiban, amennyiben azok a felperesekkel szemben megállapították az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének a megsértését.

10 Ezzel szemben az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján kiszabott adminisztratív pénzbírságokra vonatkozó indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának előzetes és hivatalból történő vizsgálata során a Törvényszék – különösen az első megtámadott ítélet 144. és 156. pontjában, a második megtámadott ítélet 127. és 139. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 130. és 141. pontjában – megállapította, hogy az említett határozatok e tekintetben elégtelen indokolást tartalmaznak lényegében amiatt, hogy nem pontosítják az említett szankciók összegének a meghatározása érdekében alkalmazott módszert. Következésképpen a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a szankciókat meg kell semmisíteni, anélkül hogy határozni kellene a felperesek többek között arra alapított érveléséről, hogy e szankciók ellentétesek a jogbiztonság és az arányosság elvével.

11 Mivel a Törvényszék az első megtámadott ítélet 157. pontjában, a második megtámadott ítélet 140. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 142. pontjában úgy ítélte meg, hogy az EKB által az adminisztratív pénzbírságok összegére vonatkozó értékelések elválaszthatók a vitatott határozatok többi részétől, egyrészt ezen ítéletek rendelkező részének 1. pontjában megsemmisítette e vitatott határozatokat annyiban, amennyiben azok ilyen szankciót szabnak ki a felperesekkel szemben, másrészt pedig e rendelkező rész 2. pontjában a kereseteket az ezt meghaladó részükben elutasította.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

12 Fellebbezésükben a fellebbezők mindegyike azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az őt érintő megtámadott ítélet rendelkező részének 2. pontját;

– adjon helyt az első fokon előterjesztett keresetének, és

– kötelezze az EKB-t a költségek viselésére.

13 Az EKB a fellebbezések elutasítását, és azt kéri, hogy a fellebbezőket kötelezzék a költségek viselésére.

14 A Bíróság elnöke a 2020. október 30-i határozatával az eljárás írásbeli és a szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából egyesítette a C-456/20. P.–C-458/20. P. sz. ügyeket.

A fellebbezésekről

15 A Bíróság eljárási szabályzatának 181. cikke értelmében, ha a fellebbezés teljes egészében vagy részben nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően indokolt végzéssel teljes egészében vagy részben elutasíthatja.

16 A jelen fellebbezésekre ezt a rendelkezést kell alkalmazni.

A C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapról

Az első részről

– A felek érvei

17 Első jogalapjának első részében a Crédit agricole arra hivatkozik, hogy a Törvényszék annak megállapításával, hogy a 2015. június 23-án és november 12-én megvalósított első két vitatott kibocsátást illetően 2016 második negyedéve tekintetében jogsértést követett el, tévesen alkalmazta a jogot az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének azon értelmezését illetően, amelyet az első megtámadott ítélet 41–63. pontjában maga is megállapított, és amely szerint valamely hitelintézet akkor minősíthet tőkeinstrumentumokat saját CET 1 instrumentumoknak, ha előzetesen megszerezte az illetékes hatóság erre vonatkozó engedélyét.

18 A Crédit agricole ugyanis 2016. július 26-án engedélyt kapott az EKB-tól arra, hogy e két vitatott kibocsátást CET 1 instrumentumoknak minősítse. Márpedig az említett kibocsátásokat, amelyeket 2016. június 30-án a szavatolótőkére és a szavatolótőke-követelményekre vonatkozó negyedéves konszolidált nyilatkozatában, valamint a harmadik pillér keretében közzétett információkban ilyenként minősítették, megküldték az EKB-nak, és 2016. augusztus 12-én közzétették azokat. Semmiféle jogsértést nem lehet tehát neki felróni.

19 Az EKB azt állítja, hogy az első jogalap hatástalan, és mindenesetre megalapozatlan.

– A Bíróság álláspontja

20 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit és az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés, illetve az érintett jogalap elfogadhatatlan (2021. március 2-i Bizottság kontra Olaszország és társai ítélet, C-425/19 P, EU:C:2021:154, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy az első megtámadott ítélet 92. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a vitatott három kibocsátást 2016 második negyedéve tekintetében 2016. június 30-án, vagyis azt megelőzően minősítették CET 1 instrumentumoknak, hogy 2016. július 26-án az EKB engedélyezte volna ezt a minősítést.

22 Márpedig az első jogalapja első részének az alátámasztása érdekében előadott jelen érveléssel a Crédit agricole – miközben kifejezetten rámutat arra, hogy e minősítésre 2016. június 30-án került sor – azt veti fel, hogy az annak meghatározása szempontjából releváns időpont, hogy megsértette-e az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdésében előírt, előzetes engedély beszerzésére vonatkozó kötelezettséget, nem a 2016. június 30-i, hanem azon 2016. augusztus 12-i időpont, amely az említett minősítés EKB-val való közlésének és közzétételének felel meg.

23 Meg kell azonban állapítani, hogy a Crédit agricole egyáltalán nem fejti ki, hogy a Törvényszék e tekintetben mennyiben alkalmazta tévesen a jogot azáltal, hogy az első megtámadott ítélet 92. pontjában az e rendelkezés megsértésének megállapítása céljából a 2016. június 30-i időpontot vette figyelembe.

24 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap első részét mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani.

A második részről

– A felek érvei

25 Első jogalapjának második részében a Crédit agricole azt állítja, hogy a Törvényszék annak megállapításával, hogy 2016 második negyedéve tekintetében jogsértést követett el, tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy megsértette az enyhébb büntetőtörvény visszaható hatályú alkalmazásának az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikke (1) bekezdésének harmadik mondatába foglalt, valamint a Bíróságnak és az Emberi Jogok Európai Bíróságának az ítélkezési gyakorlatában követett elvét, mivel a 2016. június 21-én megvalósított harmadik vitatott kibocsátást érintő jogsértés fennállásának a megállapításakor kizárta a módosított 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének az alkalmazását. Ezen új rendelkezés ugyanis kevésbé szigorú büntetőtörvénynek minősül, mivel bizonyos feltételek tiszteletben tartása mellett azt írja elő, hogy a már engedélyezett kibocsátásokkal azonos feltételekkel történő későbbi kibocsátásokat már nem előzetes engedélyhez, hanem egyszerű tájékoztatáshoz kötik.

26 Márpedig a jelen ügyben a harmadik vitatott kibocsátás megfelel a módosított 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdésében előírt feltételeknek, mivel e kibocsátásra ugyanazok a rendelkezések irányadóak, mint az első két vitatott kibocsátásra, amelyek esetében 2016. július 26-án szerezték meg a CET 1 instrumentumokként való minősítésre vonatkozó engedélyt, és mivel e harmadik kibocsátásról 2016. június 22-én, vagyis közel két hónappal e kibocsátás CET 1 instrumentumként való, 2016. augusztus 12-én történő minősítése előtt tájékoztatták az EKB-t.

27 E tekintetben a Törvényszék az első megtámadott ítélet 72. pontjában tévesen állapította meg, hogy az enyhébb büntetőtörvény visszaható hatályú alkalmazásának elve nem releváns azon jogi aktus jogszerűségének a vizsgálata szempontjából, amelyet a jogi háttér módosítását megelőzően fogadtak el. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából ugyanis kitűnik, hogy ha eltér a bűncselekmény elkövetésének időpontjában hatályos büntetőtörvény és a végleges ítélet kihirdetése előtt elfogadott későbbi büntetőjogi törvények eltérnek, a bíróságnak azt a

törvényt kell alkalmaznia, amelynek rendelkezései a vádlottra nézve kedvezőbbek (EJEB, 2013. július 18., Maktouf és Damjanović kontra Bosznia-Hercegovina, ECHR:2013:0718JUD000231208, 65. pont). Következésképpen, mivel a szankció a Törvényszék előtti keresetindítás szakaszában nem volt jogerős, a Törvényszék köteles lett volna figyelembe venni az említett módosítást, mivel az azzal a hatással jár, hogy megszünteti a harmadik vitatott kibocsátással kapcsolatban felrótt tények jogsértő jellegét, és így megakadályozza a szankció kiszabását.

28 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés minden alapot nélkülöz.

– A Bíróság álláspontja

29 Emlékeztetni kell arra, amint a Törvényszék az első megtámadott ítélet 69. és 70. pontjában tette, hogy az enyhébb büntetőtörvény visszaható hatályú alkalmazásának elve az uniós jog általános elvének minősül (lásd ebben az értelemben: 2008. március 11-i Jager ítélet, C-420/06, EU:C:2008:152, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely elv immár a Charta 49. cikke (1) bekezdésének harmadik mondatában szerepel (lásd ebben az értelemben: 2018. augusztus 7-i Clergeau és társai ítélet, C-115/17, EU:C:2018:651, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A jelen ügyben nem vitatott, hogy abban az időpontban, amikor a Crédit agricole a harmadik vitatott kibocsátást CET 1 instrumentumnak minősítette, még nem kapta meg az illetékes hatóságtól a tényállás időpontjában alkalmazandó 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdésében megkövetelt előzetes engedélyt, azaz az e harmadik kibocsátás ilyennek való minősítésére vonatkozó különös előzetes engedélyt, mivel ezt az engedélyt később, 2016. augusztus 29-én adták ki, így az EKB helyesen állapította meg, hogy e felperes megsértette ezt a rendelkezést.

31 Mindazonáltal igaz, amint azt egyébként a Törvényszék az első megtámadott ítélet 67. pontjában megállapította, hogy az uniós jogalkotó az elsőfokú eljárás során módosította az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdését.

32 A módosított 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének második albekezdése ugyanis immár azt írja elő, hogy az e rendelkezés első albekezdésében foglalt azon szabálytól eltérve, amely kimondja azt az elvet, amely szerint a hitelintézeteknek előzetes engedélyt kell szerezniük ahhoz, hogy a tőkeinstrumentum-kibocsátásokat CET 1 instrumentumoknak minősítsék, e hitelintézetek ilyenként minősíthetik azon CET 1 instrumentumok későbbi kibocsátásait is, amelyek tekintetében már megkapták ezt az engedélyt, amennyiben egyrészt a későbbi kibocsátásokra irányadó rendelkezések lényegében azonosak az azon kibocsátásokra irányadó rendelkezésekkel, amelyekre vonatkozóan az intézmények már megkapták az engedélyt, másrészt pedig az említett hitelintézetek e későbbi kibocsátásokról jóval azt megelőzően tájékoztatták az illetékes hatóságokat, hogy azokat CET 1 instrumentumként minősítették volna.

33 Márpedig meg kell állapítani, hogy a Crédit agricole az első jogalapja második részének alátámasztására előadott érvelésében téves előfeltevésre, nevezetesen arra támaszkodik, hogy ezen új rendelkezésnek megfelelően az első két vitatott kibocsátás CET 1 instrumentumnak való minősítésére vonatkozó engedélyt már megkapta abban az időpontban, amikor a harmadik vitatott kibocsátást 2016. augusztus 12-én véleménye szerint ilyenként minősítették.

34 Ezt az előfeltevést ugyanis, amely ellentmond a Crédit agricole-nak az első jogalapja első részének alátámasztása érdekében tett, a jelen végzés 18. pontjából kitűnő, ez utóbbi minősítés időpontjára vonatkozó saját állításainak, e végzés 21–24. pontjával azonos indokok miatt el kell utasítani, mivel e fellebbező a jelen rész keretében nem fejti ki jobban, hogy a Törvényszék miért alkalmazta tévesen a jogot azáltal, hogy az első megtámadott ítélet 92. pontjában megállapította, hogy az említett minősítésre a 2016. év második negyedéve tekintetében 2016. június 30-án került sor.

35 Márpedig nem vitatott, hogy ez utóbbi időpontban a Crédit agricole nem kapott engedélyt arra, hogy a két első vitatott kibocsátást CET 1 instrumentumként minősítse, mivel ezt az engedélyt később, 2016. július 26-án adták meg számára.

36 Úgy tűnik tehát, hogy a Crédit agricole mindenesetre nem tartotta tiszteletben az előzetes engedély beszerzésére irányuló azon kötelezettséget, amelyet mind a tényállás időpontjában alkalmazandó 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdése, mind azon módosított 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdése előír, amely a Törvényszék előtti eljárás során lépett hatályba, ezáltal helyrehozhatatlanul érvénytelenítette valamennyi vitatott kibocsátás minősítését, bármi legyen is az időbeli hatályánál fogva alkalmazandó rendelkezés.

37 Ennélfogva a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap második részét mint nyilvánvalóan megalapozatlant, következésképpen pedig ezen első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapról, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapról

Az első részről

– A felek érvei

38 E jogalapok első részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék az első megtámadott ítélet 119., 121. és 122. pontjában, a második megtámadott ítélet 102., 104. és 105. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 106., 108. és 109. pontjában tévesen alkalmazta a jogot és megsértette az indokolási kötelezettségét azáltal, hogy nem válaszolt a jogbiztonság elvének EKB általi megsértésére alapított jogalapra, mivel előzetesen meg kellett értenie a vitatott határozatok indokait, következésképpen pedig meg kellett vizsgálnia, hogy azokat megfelelően indokolták-e. Ezen elv tiszteletben tartása ugyanis független az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásától, mivel az említett elv kizárólag azt követeli meg, hogy egyértelmű jogi alap álljon fenn a szankció kiszabásához. E tekintetben nem szükséges azon indokok megértése, amelyek az EKB-t e szankció elfogadására és annak összegének a meghatározására vezették.

39 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés nem megalapozott.

– A Bíróság álláspontja

40 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint a jelen végzés 10. és 11. pontjában már szerepel – a Törvényszék az indokolás elégtelensége miatt megsemmisítette a vitatott határozatokat annyiban, amennyiben azok az egyes fellebbezőkkel szemben adminisztratív pénzbírságot szabtak ki.

41 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék az első megtámadott ítélet 156. pontjában, a második megtámadott ítélet 139. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 141. pontjában helyesen állapította meg, hogy már nem szükséges megvizsgálni a fellebbezők által hivatkozott többi érvet, köztük a jogbiztonság elvének a megsértésére alapított érvet.

42 Nem vitatott ugyanis, hogy – amint az első megtámadott ítélet 119. pontjából, a második megtámadott ítélet 102. pontjából és a harmadik megtámadott ítélet 106. pontjából kitűnik – ez utóbbiak kizárólag azért hivatkoztak ezen érvre, hogy megkérdőjelezzék az EKB által a vitatott határozatokban kiszabott adminisztratív pénzbírságok összegének jogszerűségét.

43 Mivel a Törvényszék e határozatokat az indokolás elégtelensége miatt semmisítette meg annyiban, amennyiben azok ilyen szankciókat szabtak ki, a jogbiztonság elvének esetleges megsértése már semmilyen hatással nem lehetett az említett határozatok Törvényszék általi megsemmisítésének terjedelmére, mivel így az ezen elv megsértésére alapított érv hatástalanná vált. Ebből következik, hogy a Törvényszék már nem volt köteles válaszolni az említett elv EKB általi megsértésére alapított jogalapra.

44 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap első részét, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat el kell utasítani.

A második részről

– A felek érvei

45 Az említett jogalapok második részében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megsértette a jogbiztonság elvét. A Törvényszék ugyanis az első megtámadott ítélet 47., 49., 88., 89., 94. és 95. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 44., 74., 75., 81. és 72. pontjában elismerte az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének kétértelmű jellegét. Az egyértelműség e hiányára az EBH a honlapján 2017. május 23-án, az e rendelet felülvizsgálata keretében közzétett véleményben is hivatkozott. Az uniós jogalkotó ezért úgy vélte, hogy módosítani kell e 26. cikk (3) bekezdését.

46 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint – amint többek között az 1990. december 12-i Vandemoortele kontra Bizottság ítéletből (C-172/89, EU:C:1990:457, 9. pont) következik – szankció, még ha nem büntetőjogi jellegű is, csak akkor szabható ki, ha világos és egyértelmű jogalapon nyugszik. Mivel az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdése nem minősült világos és egyértelmű jogalapnak, az EKB következésképpen a jogbiztonság elvének megsértése nélkül nem állapíthatta volna meg e rendelkezés megsértésének fennállását. A vitatott határozatokat ezen oknál fogva meg kell semmisíteni.

47 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés nem megalapozott.

– A Bíróság álláspontja

48 Amennyiben a fellebbezők a jelen jogalapok második részének az alátámasztása érdekében előadott érveléssel azt kívánják kifogásolni, hogy az EKB megsértette a jogbiztonság elvét azáltal, hogy a vitatott határozatokban e jogalap kétértelmű jellege ellenére megállapította az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének a megsértését, emlékeztetni kell arra, hogy a jelen végzés

20. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a fellebbezési jogalapnak nem az első fokon vitatott határozat megsemmisítésére, hanem azon ítélet hatályon kívül helyezésére kell irányulnia, amelynek a hatályon kívül helyezését kérték, és olyan érvelést kell tartalmaznia, amely kifejezetten az ezen ítéletben felmerülő téves jogalkalmazás azonosítására irányul, ellenkező esetben e fellebbezési jogalap elfogadhatatlan.

49 Így a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az a jogalap, amely a Törvényszék előtt már előadott jogalapok és érvek megismétlésére szorítkozik, valójában csupán a Törvényszékhez benyújtott keresetlevél újbóli megvizsgálására irányuló kérelemnek minősül, ami a fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 22-i Ausztria kontra Bizottság ítélet, C-594/18 P, EU:C:2020:742, 91. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Ebből következik, hogy a jelen érvelés annyiban, amennyiben azzal a fellebbezők azt kifogásolják, hogy az EKB megsértette a jogbiztonság elvét azáltal, hogy a vitatott határozatokban megállapította az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének a megsértését, a jelen fellebbezések szakaszában nem fogadható el.

51 Egyebekben, amennyiben a fellebbezők ugyanezen rész keretében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék maga sértette meg a jogbiztonság elvét azáltal, hogy elutasította az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdése megsértésének az EKB által tett megállapítását vitató érveiket, meg kell jegyezni, hogy a kifogásaik teljes egészükben azon az előfeltevésen alapulnak, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítéletek jelen végzés 45. pontjában említett pontjaiban elismerte, hogy e rendelkezés kétértelmű.

52 Ezen előfeltevés azonban téves.

53 Mindenekelőtt, ellentétben a fellebbezők állításával, a Törvényszék az első megtámadott ítélet 47. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 44. pontjában egyáltalán nem állapította meg, hogy az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdése kétértelmű, hanem e pontokban – e rendelkezés értelmezését megelőző észrevételként – annak megállapítására szorítkozott, hogy az illetékes hatóság említett rendelkezésben szereplő, a célból kiadott engedélyének kifejeződési módjai, hogy valamely hitelintézet a szavatolótőke-instrumentumait CET 1 instrumentumoknak minősítheti, nem vezethetők le kizárólag az említett rendelkezés szövegéből.

54 A Bíróságnak az első megtámadott ítélet 45. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 42. pontjában felidézett azon állandó ítélkezési gyakorlatát alkalmazva, amely szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az említett rendelkezés részét képezi, a Törvényszék az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének az első megtámadott ítélet 51–60. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 48–57. pontjában elvégzett rendszertani és teleologikus értelmezése alapján arra a következtetésre jutott, hogy e rendelkezés megköveteli, hogy e hatóság ne a szavatolótőke-instrumentumok kategóriájára vonatkozó átfogó – amint a fellebbezők állítják –, hanem egyedi előzetes engedélyt adjon.

55 Ezt követően az első megtámadott ítélet 88. és 89. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 75. és 76. pontjában a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítéletek e részében nem a fellebbezők által az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdése megsértésének

jogszerűségével kapcsolatban foglalt állást, hanem a fellebbezők által az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett gondatlanság hiányára alapított érvekre reagált, nem e 26. cikk (3) bekezdésének szövegével kapcsolatban, hanem az EBH által közzétett jegyzékben szereplő rendelkezés tartalmával kapcsolatban fejtette ki véleményét.

56 Végül az első megtámadott ítélet 94. és 95. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 80. és 81. pontjában a Törvényszék – a felrótt jogsértés gondatlan jellegére vonatkozó ugyanezen érvekre adott válaszában is – annak megállapítására szorítkozott, hogy bizonyos gazdasági szereplők nehézségekbe ütközhettek az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdése hatályának az értelmezése során.

57 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy az első megtámadott ítélet 89–92. és 95. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 75–78. és 81. pontjában a Törvényszék részletesen kifejtette – amit a fellebbezők nem említenek – azokat az indokokat, amelyek miatt a jelen végzés 55. és 56. pontjában említett körülmények nem voltak alkalmasak arra, hogy megkérdőjelezzék azt a következtetést, miszerint az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének figyelmes olvasata lehetővé tette az e rendelkezés által felvetett esetleges értelmezési nehézségek eloszlatását, és ezáltal pontról pontra megcáfolta azon érveket, amelyekkel a fellebbezők az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett gondatlanságuk hiányát kívánták bizonyítani.

58 Ebből következik, hogy a fellebbezők érvelése, mivel a megtámadott ítéletek téves olvasatán alapul, minden alapot nélkülöz.

59 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap második részét, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapot mint részben nyilvánvalóan elfogadhatatlanokat, részben pedig nyilvánvalóan megalapozatlanokat el kell utasítani. Következésképpen e jogalapokat teljes egészükben el kell utasítani.

A C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapról, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapról

A felek érvei

– A C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapról, a C-457/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapról és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap első részéről

60 E jogalapokkal és érvekkel a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék megsértette az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdését és az őt terhelő indokolási kötelezettséget, mivel nem támasztotta alá, hogy gondatlanul jártak el. Önmagában az, hogy az EKB és a Törvényszék az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének a fellebbezők által képviselt értelmezésétől eltérő értelmezésére jutott, nem jelenti azt, hogy gondatlanul jártak volna el. Az első megtámadott ítélet 87–89. és 93–95. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 73–75. és 79–81. pontjában ugyanis a Törvényszék elismerte, hogy e rendelkezésnek az EBH által egy közzétett dokumentumban kifejtett hivatalos álláspontján alapuló olvasatát egyes nemzeti hatóságok és számos hitelintézet is elfogadta. A Törvényszék azt is elismerte, hogy az EBH által közzétett jegyzék egy része alátámaszthatja a fellebbezők értelmezését. Ráadásul a Törvényszék

nem támasztotta alá, hogy a tényállás idején az EKB által elfogadott értelmezés mennyiben volt előre látható, holott nem létezett olyan – akár közigazgatási, akár igazságügyi – álláspont, amely alátámasztja ezt az értelmezést.

61 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés nem megalapozott.

– A C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap második részéről

62 Második jogalapjának második részében a CA Consumer Finance azt kifogásolja, hogy a Törvényszék megsértette a gondos ügyintézés elvét azáltal, hogy a harmadik megtámadott ítélet 85. pontjában elutasította azt az érvet, amellyel a gondatlanság hiányának bizonyítása céljából az EKB követelményeinek ellentmondásos jellegét és azon határidő nyilvánvalóan észszerűtlen jellegét emelte ki, amelyen belül az EKB megvizsgálta az annak érdekében közölt információkat, hogy engedélyezze a vitatott kibocsátások CET 1 instrumentumoknak való minősítését.

63 A Törvényszék e tekintetben tévesen állapította meg, hogy e fellebbező hivatkozhatott arra a túlzott határidőre, amelyen belül az EKB válaszolt arra vonatkozóan, hogy a Crédit agricole csoporttal szemben előírt szavatolótőke-követelmények 2016. június 30-ig való be nem tartása miatt szankciót szab ki vele szemben, ugyanezen túlzott késedelem azonban nem releváns az 575/2013 rendelet 26. cikkének (3) bekezdése alapján őt terhelő kötelezettségek megsértése miatt kiszabott szankció érvényességének az értékelése szempontjából. Az említett fellebbező szerint ugyanis az EKB a szavatoló tőke vonatkozásában nem írhatott elő megfelelési követelményt, és nem késleltethette e követelmény teljesítését azáltal, hogy hét hónap alatt, 2017. január 4-én engedélyezi a vitatott kibocsátások CET 1 instrumentumoknak való minősítését.

64 Az EKB azon a véleményen van, hogy ez az érvelés elfogadhatatlan.

A Bíróság álláspontja

65 Meg kell jegyezni, hogy az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében az EKB az e rendelettel rá ruházott feladatok ellátása céljából közigazgatási pénzbírságot szabhat ki, amennyiben a hitelintézetek szándékosan vagy gondatlanságból megsértik az uniós jog vonatkozó, közvetlenül alkalmazandó aktusaiból eredő olyan követelményt, amellyel kapcsolatban az illetékes hatóságok e jog releváns rendelkezései értelmében ilyen szankciókat szabhatnak ki.

66 Így magából e rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy az e rendelkezés értelmében vett, valamely hitelintézet részéről fennálló „gondatlanság” az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének megsértése esetén adminisztratív pénzbírság kiszabásának a feltételét képezi.

67 E körülmények között, mivel a Törvényszék a megtámadott ítéletekben az indokolás elégtelensége miatt – amint a jelen végzés 10. és 11. pontjában szerepel – megsemmisítette a vitatott határozatokat annyiban, amennyiben azok adminisztratív pénzbírságot szabtak ki az egyes fellebbezőkkel szemben, úgy tűnik, hogy azok az indokok, amelyekkel a Törvényszék az első megtámadott ítélet 79–96. pontjában a második megtámadott ítélet 63–82. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 65–86. pontjában elutasította az e fellebbezők által az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett gondatlanság hiányára alapított érveket, az érvelésében mellékes jelleget öltenek.

68 Márpedig a Törvényszék ítélete indokolásának mellékes része ellen irányuló kifogások nem vezethetnek ezen ítélet hatályon kívül helyezéséhez, következésképpen azokat mint hatástalanokat el kell utasítani (2020. szeptember 3-i achtung! kontra EUIPO ítélet, C-214/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:632, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapot, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapot mint hatástalant el kell utasítani.

A C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett negyedik jogalapról, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20 P. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapról

Az első részről

– A felek érvei

70 E jogalapok első részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, és megsértette az őt terhelő indokolási kötelezettséget, mivel nem válaszolt az arányosság és az egyenlő bánásmód elvének EKB általi megsértésére alapított jogalapra.

71 Közelebbről, a Törvényszék az első megtámadott ítélet 122. pontjában, valamint a második és harmadik megtámadott ítélet 109. pontjában tévesen állapította meg, hogy ahhoz, hogy az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról határozni tudjon, előzetesen meg kell vizsgálnia a megtámadott határozatok kellően indokolt jellegét a kiszabott szankció összegének meghatározása tekintetében. A szankció összegével kapcsolatos indokolás hiányának kérdése ugyanis független az arányosság és az egyenlő bánásmód elve e szankció kiszabásának az elve keretében való tiszteletben tartásának az értékelésétől. Egyébiránt a felperesek hangsúlyozzák, hogy a Törvényszékhez benyújtott válaszukban kifejezetten vitatták azt a tényt magát, hogy adminisztratív pénzbírság szabható ki velük szemben, bármi legyen is a megállapított összeg, mivel az ilyen szankció nem szükséges az 575/2013 rendeletben kitűzött célok eléréséhez és sérti az egyenlő bánásmód elvét.

72 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés nem megalapozott.

– A Bíróság álláspontja

73 Először is meg kell állapítani, hogy amennyiben a fellebbezők a jelen jogalapok első részének alátámasztására kifejtett érvelésükkel azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem válaszolt az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére alapított érveikre, ezt az érvelést mint teljesen megalapozatlant el kell utasítani, mivel ilyen érvet első fokon nem adtak elő. Különösen, a fellebbezők állításával ellentétben, ilyen érv egyáltalán nem szerepel a Törvényszékhez benyújtott válaszukban.

74 Egyebekben a fellebbezők érvelését a jelen végzés 40–44. pontjában már kifejtettekkel azonos indokok miatt el kell utasítani, mivel a Törvényszék az indokolás elégtelensége miatt megsemmisítette a vitatott határozatokat annyiban, amennyiben azok mindegyikükkel szemben adminisztratív pénzbírságot szabtak ki.

75 A Törvényszék ugyanis az első megtámadott ítélet 156. pontjában, a második megtámadott ítélet 139. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 141. pontjában helyesen állapította meg, hogy az ilyen megsemmisítést figyelembe véve már nem szükséges megvizsgálni a többi olyan érvet, mint az arányosság elvének a megsértésére alapított érvek, amelyekre a fellebbezők e szankció összegének megkérdőjelezése érdekében hivatkoztak, mivel azok így hatástalanná váltak.

76 E tekintetben különösen hangsúlyozni kell, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor az első megtámadott ítélet 135. és 136. pontjában, a második megtámadott ítélet 118. és 119. pontjában és a harmadik megtámadott ítélet 122. és 123. pontjában kimondta, hogy ahhoz, hogy megvizsgálhassa, hogy a vitatott határozatokban kiszabott adminisztratív pénzbírságok megfelelnek-e az arányosság elvének, valamint az 1024/2013 rendelet 18. cikkének (3) bekezdésében szereplő kritériumoknak, amely rendelkezés megköveteli többek között azt, hogy a szankció arányos legyen, az szükséges, hogy e határozatok indokolásából jogilag megkövetelt módon kitűnjön az EKB által e szankciók összegének a meghatározásakor követett módszer. A Törvényszék tehát helyesen állapította meg az első megtámadott ítélet 121. és 122. pontjában, a második megtámadott ítélet 104. és 105. pontjában, valamint a harmadik megtámadott ítélet 108. és 109. pontjában, hogy ahhoz, hogy megvizsgálhassa a fellebbezők erre vonatkozó kifogásait, előzetesen meg kell vizsgálnia e határozatok kellően indokolt jellegét.

77 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett negyedik jogalap első részét, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani.

A második részről

– A felek érvei

78 Az említett jogalapok második részében a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék megsértette az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét. A Törvényszék ugyanis azáltal, hogy a vitatott határozatokat megsemmisítette annyiban, amennyiben azok meghatározott összegű bírságot szabtak ki velük szemben, és egyebekben elutasította kereseti kérelmeiket, ideértve magát a szankció elvét vitató érveket is, legalábbis hallgatólagosan elismerte, hogy az említett szankció elvileg megalapozott volt, és megfelelt az arányosság és az egyenlő bánásmód elvének. A Törvényszék így többek között megtagadta azon más bankok eseteinek a vizsgálatát, amelyekkel szemben az EKB az 575/2013 rendelet 26. cikke (3) bekezdésének olyan értelmezését fogadta el, amely megfelel a fellebbezők által elfogadott értelmezésnek.

79 Az EKB véleménye szerint ez az érvelés nem megalapozott.

– A Bíróság álláspontja

80 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezők érvelése teljes egészében azon az előfeltevésen alapul, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítéletekben hallgatólagosan, de szükségszerűen határozott a vitatott határozatokban velük szemben kiszabott adminisztratív pénzbírságnak az arányosság és az egyenlő bánásmód elvével való összeegyeztethetőségéről annak elismerése révén, hogy e szankciók „elvben” megalapozottak voltak.

81 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt, amint a jelen végzés 73. pontjában szerepel, a fellebbezők nem hivatkoztak a Törvényszék előtt az egyenlő bánásmód elvének a megsértésére, másrészt pedig a Törvényszék az indokolás elégtelensége miatt megsemmisítette a vitatott határozatokat annyiban, amennyiben azok az egyes fellebbezőkkel szemben adminisztratív pénzbírságot szabtak ki.

82 Ebből következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletekben nem határozott sem az egyenlő bánásmód elvének, sem pedig az arányosság elvének a megsértéséről, amint az egyébként ez utóbbi elvet illetően kifejezetten kitűnik az első megtámadott ítélet 156. pontjából, a második megtámadott ítélet 139. pontjából és a harmadik megtámadott ítélet 141. pontjából.

83 Következésképpen a C-456/20. P. sz. ügyben előterjesztett negyedik jogalap második részét, valamint a C-457/20. P. és a C-458/20. P. sz. ügyben előterjesztett harmadik jogalapot mint nyilvánvalóan megalapozatlant el kell utasítani. Következésképpen e jogalapokat teljes egészükben el kell utasítani.

84 Ennélfogva a fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a jelen fellebbezéseket részben mint nyilvánvalóan elfogadhatatlanokat, részben pedig mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat teljes egészükben el kell utasítani.

A költségekről

85 A Bíróság eljárási szabályzatának 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező végzésben kell határozni.

86 Az említett szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amely az ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, az EKB kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezéseket részben mint nyilvánvalóan elfogadhatatlanokat, részben pedig mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat elutasítja.

2) A Bíróság a Crédit agricole SA-t, a Crédit agricole Corporate and Investment Bankot és a CA Consumer Finance-ot kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások